

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Miloslava Výborného a Radana Malíka v právní věci žalobce: **Ing. A. B.**, zast. JUDr. Tomášem Truschingerem, advokátem se sídlem Bašty 413/2, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2014, čj. JMK 121137/2014, sp. zn. S-JMK 121137/2014/ODOS/Ša, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2016, čj. 41 A 136/2014-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce je podnikatelem, občanem ČR, původem z Iráku. Dne 7. 1. 2013 podal žádost o obnovu řízení ve věci přestupku ukončeného v blokovém řízení dne 8. 12. 2010 uložením blokové pokuty ve výši 500 Kč. Městská policie Brno, inspekce ředitele (dále jen „správní orgán I. stupně“) tuto žádost zamítla podle § 100 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodnutím ze dne 25. 9. 2014. Žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil podle § 90 odst. 5 správního řádu.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke krajskému soudu. Krajský soud žalobu zamítl. V rozsudku se mj. podrobně zabýval námitkou, zda žalobce při

uložení pokuty v blokovém řízení projevil svobodnou a vážnou vůli při udělení souhlasu s vedením tohoto řízení, resp. zda se na případ žalobce vztahuje usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010-65, č. 2838/2013 Sb. NSS. Krajský soud konstatoval, že námitky žalobce ohledně zjištěného skutkového stavu jsou v této fázi řízení bezpředmětné. Tvrzený nátlak ze strany policistek či jazyková bariéra jsou skutečnosti, které musely být žalobci známy již v den projednání přestupku, tj. 8. 12. 2010. Subjektivní lhůta k podání žádosti o obnovu řízení podle § 100 odst. 2 správního řádu tak uplynula 8. 3. 2011. Pokud žalobce podal žádost o obnovu řízení teprve dne 7. 1. 2013, podal ji po marném uplynutí zákonem stanovené lhůty.

II. Shrnutí argumentů v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační námitky jsou zcela totožné s námitkami uplatněnými v žalobě. Součástí kasační stížnosti je též návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že na jeho věc nedopadají závěry usnesení rozšířeného senátu NSS, čj. 1 As 21/2010-65. Přestupek nebyl spolehlivě a řádně zjištěn. Stěžovatel nadále zpochybňuje svůj souhlas s udělením pokuty tvrzením, že k němu byl nucen strážnicemi Městské policie Brno, které na něj naléhaly a nevzaly v potaz jazykovou bariéru. Z těchto důvodů navrhuje, aby zdejší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 5. 5. 2016 naopak ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zabýval se přitom i vadou (spočívající v nepřezkoumatelnosti), kterou se musí zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Z předložených spisů vyplývají následující pro věc rozhodné skutkové okolnosti. Dne 8. 12. 2010 v 8:43 hod prověřovala hlídka Městské policie Brno přestupek stěžovatele podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v ulici Bašty 4, Brno, spočívající v porušení povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ (č. B 11) – mimo dopravní obsluhu a povolení odb. dopravy MmB. Z pokutového bloku, jakož i z karty události založených ve správním spise vyplývá, že totožnost stěžovatele byla ověřena jednak lustrací v rejstříku osob a dále též na základě občanského průkazu a řidičského průkazu stěžovatele. Stěžovateli byla blokem č. F0459379, který je v kolonce „podpis přestupce“ podepsán, za přestupek uložena pokuta ve výši 500 Kč.

[8] Dne 7. 1. 2013 podal stěžovatel ke správnímu orgánu I. stupně současně podnět k zahájení přezkumného řízení, žádost o obnovu řízení a podnět k prohlášení nicotnosti

pokračování

rozhodnutí správního orgánu I. stupně – bloku č. F0459379. První rozhodnutí správního orgánu I. stupně (ze dne 5. 4. 2013) a žalovaného (ze dne 10. 5. 2013) žádosti stěžovatele zamítly. Rozhodnutí žalovaného k žalobě stěžovatele zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2014, čj. 41 A 57/2013-20, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ohledně námítky, že stěžovatel sice souhlas s blokovým řízením udělil, ale jeho vůle nebyla svobodná a prosta omylu v důsledku jazykové bariéry a nátlaku strážnic městské policie. Poté žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím ze dne 25. 8. 2014 a věc mu vrátil k novému řízení. Následně vydal dne 25. 9. 2014 správní orgán I. stupně nové rozhodnutí, v němž vytýkané nedostatky odstranil a žádost o obnovu řízení opět zamítl. Předmětem tohoto řízení je rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání proti právě uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[9] Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím věci se na žádost účastníka obnoví, *jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými*. Žádost o obnovu řízení lze podle § 100 odst. 2 první věty podat *u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí*.

[10] V dané věci je Nejvyšší správní soud oprávněn vyjádřit se pouze k tomu, zda byly ve věci stěžovatele splněny podmínky pro obnovu řízení, nikoliv k přestupku samotnému.

[11] Otázkou možnosti využití obnovy řízení v případě přestupku vyřízeného v blokovém řízení se zabýval rozšířený senát NSS v usnesení čj. 1 As 21/2010-65, na který odkazuje stěžovatel. Své závěry shrnul do právní věty, podle které „[o]bnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení“ (podtržení doplnil NSS). Souhlas obviněného s projednáním přestupku v blokovém řízení má právě v tomto typu řízení jedinečný význam, neboť jde o nezbytnou podmínku tohoto řízení. Dále rozšířený senát nastínil situace, kdy může žadatel o obnovu řízení zpochybnit souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Je tomu tak tehdy, pokud skutek spáchala a pokutový blok podepsala jiná osoba (záměna identity), nebo byl podpis zfalšován (srov. zejména bod 36. cit. usnesení rozšířeného senátu).

[12] Další výjimku z nepřipustnosti obnovy blokového řízení vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2013, čj. 4 As 86/2013-35. Zdejší soud tehdy konstatoval, že „[n]ad rámec výše citovaných závěrů rozšířeného senátu je obnova řízení přípustná [...] i v dalších případech [...], kdy by se v důsledku nepřipuštění možnosti obnovy řízení jednalo o extrémní případ nespravedlnosti [...]. Příkladem takového extrémního případu, jenž by odůvodňoval připustit obnovu řízení v případě přestupku řešeného v blokovém řízení, by bylo tvrzení žadatele o obnovu řízení, podle kterého sice dal souhlas s vyřízením věci v blokovém řízení, ale to pouze pod fyzickým nátlakem zasahujících policistů (např. bitím žadatele), nebo z důvodu bezprávné výhrůžky učiněné těmito policisty (např. vyhrožování namířenou pistolí)“ (viz bod 18. cit. rozsudku).

[13] Z výše popsaného průběhu blokového řízení vyplývá, že stěžovatel na místě a v čase projednání přestupku nepochybně byl, což nebylo mezi účastníky řízení nikdy sporným. Stěžovatel nepopírá, že souhlas s projednáním věci v blokovém řízení udělil a nezpochybňuje ani svůj podpis na pokutovém bloku. To, co popírá, je, že jeho souhlas byl projevem svobodné vůle, neboť strážnice městské policie na něj údajně vytvářely nátlak, aby blok podepsal. Navíc stěžovatel nedisponoval takovou úrovní češtiny, aby řádně porozuměl všem odborným termínům, které strážnice použily. Dále namítá, že přestupek se ve skutečnosti nestal, neboť v době spáchání přestupku měl povolenou výjimku ke vjezdu do zón, které jinak podléhaly zákazu vjezdu všech motorových vozidel, označeného příslušnou dopravní značkou.

[14] Žádný z těchto argumentů neodůvodňuje nařízení obnovy řízení. Ke stejnému závěru dospěly jak krajský soud tak žalovaný a své závěry řádně, srozumitelně a přezkoumatelným způsobem odůvodnily. I kdyby snad vše, co uvádí stěžovatel, bylo pravda, nejde v žádném případě o extrémní situaci spočívající v bezprávní výhrůžce, kterou zdejší soud připustil jako další výjimku z nepřipustnosti obnovy blokového řízení v rozsudku čj. 4 As 86/2013-35.

[15] Navíc je žádost o obnovu řízení v každém případě opožděná, tj. podaná po uplynutí subjektivní lhůty tří měsíců (viz čtvrtý odstavec na s. 4 rozhodnutí žalovaného, resp. druhý odstavec s. 8 napadeného rozsudku). Na tom nemění nic skutečnost, že objektivní lhůta 3 let v době podání žádosti o obnovu řízení neuplynula, neboť tato lhůta se použije teprve tehdy, neuběhla-li mezitím lhůta subjektivní. Všechny argumenty, které stěžovatel dosud uváděl, mu musely být známy již v době projednání přestupku. Proto mu lhůta k podání žádosti začala plynout 9. 12. 2010 a uplynula 8. 3. 2011 [§ 40 odst. 1 písm. a) a b) správního řádu]. Podal-li žádost teprve 7. 1. 2013, podal ji po jejím marném uplynutí.

[16] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo třeba zvlášť rozhodovat, neboť bezodkladným rozhodnutím o kasační stížnosti se stal tento návrh bezpředmětným.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu zdejší soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2016

pokračování

Zdeněk Kühn
předseda senátu